

POËZIECENTRUM

MARIE de Quatrebaires

VERSOPOLIS

1984

FRANKRIJK

Marie de Quatrebarbes

NEDERLANDSE VERTALING Rokus Hofstede
ENGELSE VERTALING Benoît Berthelier / Marie de Quatrebarbes

- 2** Koud hè, wezels
- 2** Nummer zes
- 14** Nummer zeven

- 6** It's freezing, weasels
- 6** Petit six
- 16** Petit sept

- 10** Ça caille, les belettes
- 10** Petit six
- 18** Petit sept

- 20** Clint Eastwood
- 26** Clint Eastwood
- 32** Clint Eastwood

Koud hè, wezels

Nummer zes

Het kostte tijd voor ik mijn runderkorst doorbreken kon
Ze gaat, nu enkel nog met knalgeel, aan de haal
zaait verdeeldheid in de entourage

Een slurf en hele grote tanden, waarom niet?
grappig is dat want op zeker moment
ging het gerucht dat ze hem ontvoerd hadden

Er is geen ander criterium dan de muziek

What happens next?
mijn ogen vullen zich met tranen

Oei oei, het vogeltje viel uit de goot
het brak al vallend haast zijn poot

Oei oei oei oei
ik was van schrik halfdood

Ze weegt haast niets
het bekken kiert open naar het lichaam
verdwaalt in het lillende wasgoed
Hard. Puur. Gepekeld. Speeksel.
je moet bereid zijn er de prijs voor te betalen

Saldo van je rekening
verschil in noblesse

plausibele huizen
directe geneugten
ze waagt haar schaduw
zijn die van het vlees, meer niet

Onze liefde moet zo licht zijn, een meeuw, een baby
welke woorden zijn geschikt om in marmer gebeiteld te worden?

Het leven rijgt parels aanen als de week, we komen weer bij
maandag uit
de kip met de gouden medaille, wat zal die ons worst wezen
ben niet de enige goed van de tongriem gesnedene
't is de moderne mystiek zoals mijn grootmoeder zegt
die rondhuppelt en aan haar halssnoer
vlinders net van takken geplukt
één voor één betast

Liefde is geen transactie
je drijft de prijs niet op

En krijg ik een flauwte val ik
nog ongeschonden, alleen in mijn wereld
wie pist dan op onze kop en lacht ons uit?

Dit vuur, daarvan branden de gedachten
daarvan komen hoopjes meel
onvoltooide schrijlingse rit
daarin doop je een natte vinger
zodat het samenklontert

In het park, in de kerk, in het restaurant en in bed, in het park, in de kerk, in het restaurant en in bed, in het park, in de kerk, in het restaurant en in bed, in het park, in de kerk, in het restaurant en in bed, in het park, in de kerk, in het restaurant en in bed, enz. enz.

Ik foto-synthetiseer in de tuin van de kleine jongens
in de schaduw van hammen en bloeiende dijen
de groothandelaar van porselein
ik stem in met uitstel

Ik vat nog eens samen, leer de bravoure
ben je al ingelicht over de stroom
loop niet te hard
neem genoeg tijd
banden die ons omringen, ons beschermen

Ik foto-synthetiseer natuurlijk
dat zegt men er vaak niet bij
ik ben een Duitse dog als ik genomen word
en wie mij achternalopen
dat soort gebaren zouden er niet mogen zijn
ik pis uit de hoogte omdat ik bang ben voor vieze billen

Ik foto-synthetiseer overvloedig
maar dat daar is mijn huis
wanneer de doden eromheen ruimte maken
ik registreer de woorden

Ik ben de machine.

De liefde: een
de zesde verdieping is voor de hond
en voor iedereen is het afzien
toiletten bij de leverancier, van 4 tot 600 euro
ik wil dat de dingen duidelijk zijn
ik zeg je niets, ik zeg je alles.

It's freezing, weasels

Petit six

I took a long time to burst through my ox shell
now it is nothing but bright yellow, running away
sowing discord in the vicinity

A trunk and large teeth, why not?
it's funny because one time
rumor had it that he got kidnapped

There's no other standard besides music

What happens next?
my eyes fill with tears

Ouch, ouch, the woodpigeon fell in the hole
and scratched its knees falling

Ouch ouch ouch
I almost broke my neck

She does not weigh anything
the pelvis opens up on the body
gets lost in the simmering laundry
Hard. Pure. Salted. Spit.
you must be ready to pay the price

Your account's balance
differently noble

plausible houses
immediate pleasures
she plays her shadow
are those of the flesh, and that's it

Our love must be so light, a seagull, a baby
which verses were made to be engraved in marble?

Life puts pearls like weeks on a thread, we're back to Monday
we don't give a plum about the gold medalled hen
I'm not the only one who's got the gift of the gab
it's modern mysticism like my grandma says
she goes swiftly and sows
butterflies onto its necklace
just picked from the branches

Love is not a transaction
you can't push up the bidding

And if I faint if I fall
Whole, alone in my world
who will piss on our head and laugh at us?

This fire, it burns my thoughts
it makes little stashes of flour
an unfinished horse ride
you dip your wet finger in it
to make it coagulate

In the park, at church, in the restaurant and in the sack, in the park, at church, in the restaurant and in the sack, in the park, at church, in the restaurant and in bed, in the park, at church, in restaurant and in the sack, in the park, at church, in restaurant and in the sack, etc.

I photosynthesize in the little boys' garden
in the shadow of hams and fat flowering thighs
the porcelain wholesaler
I'm willing to postpone

Let me sum up, learn to be brave
you already know about the juice
don't walk too fast
take all the time you need
links that surround us, protect us

I photosynthesize naturally
that's an often omitted fact
I am a German mastiff when someone takes me
and those that hold on to my thoughts
such gestures should not even exist
I piss from up high lest I'd get my ass dirty

I photosynthesize like crazy
but here is my house
when the dead make space around it
I record the words

I am the machine

Love: one
there's the sixth floor for the dog
and it's trouble for everyone
toilets, wholesale, will set you back 4 to 600 euros
I want things to be really clear between us
I tell you nothing, I tell you everything.

Ça caille, les belettes

Petit six

J'ai mis longtemps à éclater ma croûte de boeuf
maintenant du jaune éclatant, elle détale
sème la zizanie dans l'entourage

Une trompe et de très grandes dents, pourquoi pas ?
c'est marrant parce qu'à un moment
courait le bruit qu'on l'avait enlevé

Il n'y a pas de critère autre que la musique

What happens next?
mes yeux se remplissent de larmes

Aïe aïe aïe, la palombe est tombée dans le trou
et en tombant, elle s'écorche les genoux

Aïe aïe aïe aïe
j'ai failli me casser le cou

Elle ne pèse presque rien
le bassin s'entrouvre sur le corps
se perd dans la lessive frémissante
Dure. Pure. Salée. Salive.
il faut être prêt à en payer le prix

Solde de ton compte
différence de noblesse

de plausibles maisons
des plaisirs immédiats
elle joue son ombre
sont ceux de la chair et c'est tout

Il faut que notre amour soit si léger, une mouette, un bébé
quels mots sont faits pour être gravés dans le marbre ?

La vie enfile des perles comme la semaine, on revient au lundi
la poule médaillée d'or, qu'est-ce qu'on s'en fichotte
suis pas la seule à l'avoir bien pendue
c'est la mystique moderne comme dit ma grand-mère
qui va leste et égraine
sur son collier, des papillons
seulement cueillis aux branches

L'amour n'est pas une transaction
on ne fait pas monter les enchères

Et si je défaille si je tombe
Intacte, seule en mon monde
qui nous pissera sur la tête et rigolera de nous ?

Cette ardeur, ça brûle les pensées
ça fait des petits tas de farine
chevauchement inachevé
on y plonge le doigt mouillé
pour que ça coagule

Au parc, à l'église, au restaurant et au pieu, au parc, à l'église, au restaurant et au pieu, au parc, à l'église, au restaurant et au pieu, au parc, à l'église, au restaurant et au pieu etc.

Je photo-synthétise dans le jardin des petits garçons
à l'ombre des jambons et des grosses cuisses en fleur
le grossiste en faïence
j'admetts la partie remise

Je récapitule, apprends la bravoure
tu es au courant pour le jus
presse pas trop le pas
prends le temps qu'il faut
des liens qui nous entourent, nous protègent

Je photo-synthétise naturellement
on oublie souvent de le dire
je suis un dogue allemand quand on me prend
et ceux qui s'attachent à mes pas
des gestes comme il ne faudrait pas qu'il y en ait
je pissois de haut parce que j'ai peur de me salir les fesses

Je photo-synthétise à foison
mais c'est là ma maison
quand les morts font du vide autour
j'enregistre les paroles

C'est moi la machine.

L'amour: un
il y a le sixième pour le chien
et pour tout le monde c'est la galère
les toilettes chez le fournisseur, entre 4 et 600 euros
je veux que les choses soient claires
je te dis rien, je te dis tout.

Nummer zeven

Ik ging omhoog naar de zesde verdieping
Ik kwam de spin op zijn autoped tegen
rechts een gang, een deur op een kier
ik duwde hem open

De eerste witte deurknop
je gaat moeiteloos binnen, het is de plee
niet blinkend maar nog tamelijk fris
er is een raampje, iemand hangt zijn was op
de buurman doet de deur open.

Toen ik wegging, ruimde ik eerst alles netjes op
niet te veel geluid maken of alleen dat van de knip

Kijken we naar het model als u er een minder mooi of minder
duur kunt krijgen bij Ikea, dan heeft hij dat liever, maar
het mag ook geen prul zijn. Hij moet het wel doen.

Totdat de vraag als vanzelf in het niet oplost
en plaatsmaakt voor een noodzaak

Denken via jou put me uit

Ik foto-synthetiseer de samenhang
ik leg vage verbanden
zwem naar buiten, met vier armen om te vluchten
van liefde word je vaag.

Ik klamp me vast aan het beeld tot het verflauwt
erg romantisch is dat niet
de machine benauwt

liefde is geen andere verhalen
sensaties en dan rond het donker het gat

Er is geen ander verhaal dan dat, geen ander verhaal
dan dit, dit is het, van liefde word je sprankelend.

Hoe doe je dat, leven in vrijheid met wezels?
Hoe doe je dat, leven na een zelfmoord?
Hoe doe je dat, leven?
Hoe doe je dat, leven als ‘normale’ relatie?
Hoe doe je dat, leven in het nu?
Hoe doe je dat, leven in de Verenigde Staten?
Hoe doe je dat, leven van de Forex?
Hoe doe je dat, leven met intrekking van je rijbewijs?
Hoe doe je dat, leven met je prostaat?
Hoe doe je dat, leven in Canada na je pensionering?
Hoe doe je dat, leven zonder de liefde van je leven?
(Jong stel) hoe doe je dat, leven met z’n tweeën?
Hoe moet ik dat doen, leven in Frankrijk?
Schuldsanering: Hoe doe je dat, hier leven?

Een Vrouw weten te Zijn
Vrouwelijke psychologie – Psychologie van vrouwen
Hoe moet een vrouw (lichamelijk en geestelijk) zijn om...
Video’s horend bij hoe een vrouw te zijn
Hoe word je (opnieuw) 1 vrouw?
Bestaan: hoe een man te zijn, hoe een vrouw te zijn
Hoe de vrouw te zijn waar ze van houden – Love – Intelligence?
“Ik heb besloten vrouw te worden” – Agora Vox, le média citoyen
Hoe een volmaakte vrouw te zijn – Vragen/antwoorden?
Hoe een werkende vrouw te zijn?
Hoe een fonteinvrouw te zijn?

Petit sept

I went up to the sixth floor
I passed the spider on its kick scooter
there's a hallway on the right, a partly open door
I pushed it

The first door has a white handle
you can get in without trouble, it's the loo
not sparkling clean yet quite tidy
there's a small window, someone is hanging up their laundry
the neighbor opens the door.

Before I left, I was careful to put everything back in its place
not too much noise, except that of the lock

As far as the model is concerned, you can buy a new one at the
Ikea, not as nice or not as expensive, he would like that better,
but it should not suck either. It has to work

Until the question dissolves itself
and leaves room for necessity

Thinking through you exhausts me

I photosynthesize the connection
I make vague analogies
swim out, with my four arms, to flee
love makes you vague.

I hold on to your image until the colors bleed
it's not very romantic
the machine bleeds

love is not other stories
sensations and then the hole around the dark

There are no other stories but this one, no other stories
but this, that's it, love makes you glitter.

How do you live free with weasels?
How do you live after a suicide?
How do you live?
How do you live a ‘normal’ relationship?
How do you live in the moment?
How do you live in the United States?
How do you live doing Forex?
How do you live with a revoked license?
How do you live with your prostate?
How do you live in Canada retired?
How do you live without the love of your life?
(Young couple) How do you live together?
How do you live in France?
Bankruptcy file: How do you live here?

Knowing How to be a woman
Feminine psychology - Women’s psychology
How should a woman be (physically and morally) in order to...
Videos matching “how to be woman”
How to (re)become a woman?
Existence: how to be a man, how to be a woman
How to be the woman they love - Love - Intelligence?
“I have decided to become a woman” - Agora Vox,
the citizen’s media
How to be the perfect woman - Questions/answers?
How to be a working woman?
How to be a squirting woman?

Petit sept

Je suis montée jusqu'au sixième étage
j'ai croisé la trottinette de l'araignée
il y a un couloir sur la droite, une porte de entrouverte
je l'ai poussée

La première poignée blanche
on y rentre sans problème, ce sont les chiottes
pas rutilantes mais plutôt propres
il y a une petite fenêtre, quelqu'un sort son linge
le voisin ouvre la porte.

Avant de sortir, j'ai veillé à tout remettre en ordre
pas trop de bruit sinon celui du verrou

Au niveau du modèle si vous pouvez acheter un moins beau ou
un moins cher au BHV, il préfère, mais il ne faut pas non plus
qu'il soit nul. Il faut qu'il fonctionne

Jusqu'à ce que la question se dissolve d'elle-même
et laisse place à une nécessité

Penser par toi m'épuise

Je photo-synthétise le rapport
je fais des rapprochements vagues
sors à la nage, à quatre bras pour fuir
l'amour rend vague.

Je m'accroche à l'image jusqu'à ce qu'elle déteigne
ce n'est pas très romantique
la machine saigne

l'amour n'est pas d'autres histoires
des sensations et puis le trou autour du noir

Il n'y a pas d'autre histoire que celle-là, pas d'autre histoire que ça,
c'est ça, l'amour rend brillant.

Comment faire pour vivre libre avec des belettes ?
Comment faire pour vivre après un suicide ?
Comment faire pour vivre ?
Comment faire pour vivre une relation « normale » ?
Comment faire pour vivre le moment présent ?
Comment faire pour vivre aux États-Unis ?
Comment faire pour vivre du forex ?
Comment faire pour vivre avec une annulation de permis ?
Comment faire pour vivre avec sa prostate ?
Comment faire pour vivre sa retraite au Canada ?
Comment faire pour vivre sans l'amour de sa vie ?
(Jeune couple) comment faire pour vivre à deux ?
Comment dois-je faire pour vivre en France ?
Dossier de surendettement: Comment faire pour vivre ici ?

Savoir Être une femme
Psychologie féminine - Psychologie des femmes
Comment être une femme (physiquement et moralement) pour...
Vidéos correspondant à comment être une femme
Comment (re)devenir 1 femme ?
Existence : comment être un homme, comment être une femme
Comment être la femme qu'ils aiment - Love - Intelligence ?
« J'ai décidé de devenir une femme » - Agora Vox, le média citoyen
Comment être la femme parfaite - Questions/réponses ?
Comment être une femme au travail ?
Comment être une femme fontaine ?

Clint Eastwood

Spullen opruimend herkende ik de blik van haar hond in die
van Clint Eastwood

het was een Japans kopje van uitgeknipt porselein,
in het Japanse kopje dat

de kinderen waren de eersten

daarna was er een parkiet waar ze tegen zei:
het is laat, ga naar huis

ze was bang wanneer ik alleen was en het donker werd

ze weet nog dat ik haar een maand eerder op een avond
heb gebeld, in het verlaten park; de lichten knipperden
maar ik was dronken

als het meubel instort waarin ze de Japanse kopjes opbergt,
een cadeau van “opoe”; zorgvuldig, als iets kostbaars,
bewaar ik de tranen waar ik denk dat ze zitten

Toen ze haar die late namiddag zag, de totaliteit, haar zag,
bleef ze voor het opschrift staan waarin zij als super, voortreffelijk,
gedenktekenwaardig werd omschreven

buiten improviseert de rook van een paddenstoel de rook
die uit een wandrek opstijgt

ik kan niet zeggen of de rook kort duurde, dan wel ontsnapte
uit een extreem helder vlak

toen ze haar succesvolle ontsnapping zag, was er beweging.
Tegelijk is het donker. Snikken staan in evenwicht boven het
verticale laken. Wimpers knipperen de rook op zoek naar een
uitwendiger conflict

constant is een ontelbaar aantal keren

ik zeg niet dat ze het verdwijnen constateren, ik zeg dat ze er niet
zeker van zijn of ze haar zien

Oma's haar knippen met een naaischaar bleek eenvoudig,
al was de schaar daar niet voor bedoeld

je telt servetringen met uitgesleten namen, afkomstig uit de steek
na steek gedemonteerde linnenkamer

het rijkelijk van aantekeningen voorziene boek, de zinnen in
de marge hernemen de marges van de tekst

ik geloof dat ze het over een pop had waarvan het lichaam was als

Momwey is waar ik verward om ben. Ik stel me voor in hem een
metgezel te hebben die me dichter brengt bij andere namen dan
hijzelf

Ik zou zinnen willen schrijven die in elkaar passen als
matroesjka's. Verblijven in hun holle houten buik kan
een geheim bewaren

een roos is in een roos, een bij in een bij

ik droomde dat ze je hoofd achterstevoren hadden gemonteerd,
zodat je bij je schouder moest worden vastgehouden om
te voorkomen dat je viel, met je hoofd achterover

voor die man daarginds, die niets zegt, pleit jouw gezicht. Telkens als ik naar je kijk, holt er iemand over je haar

Je went aan schuine handschriften waarin geen kinderen meer zijn, als ze groot zijn geworden en hun ogen terugwijken in hun gezicht

schei uit, zo'n afgezakte-sokkenbeeld

het aardewerk is rimpelloos, het lichaam dat van de voorafgaande fases, met de lach die het geluid was dat ze voortbracht

er is het schandaal van een bezit, de aan mijn tafel genodigde schock; dan begint een andere partij

wij zorgen wel voor het geraamte, schat

ik ben niet meer wie ik ben geweest zoals ik het kind was van één enkele keer

de kring van bij elkaar passende, lege stoelen, waarop het programma niets neerzet, voert andermaal het verdwijnen op waarin wij de hoofdrol spelen

Dat gezicht dat het mijne was, stevig met Nivea ingewreven, bevat de som van aan elkaar gekleefde gezichten; en de taart van toen keert weer met de bakken vol gaten

ik goot ze uit, ik goot ze uit

jij improviseert jezelf, bedenkt iets waar ik blij van word, als die moed de mijne is en jij hard in mijn hand knijpt, nadert de kleur verschillende weerkaatsingen tegelijk

met de mond vorm ik het woord van iets, ik ont-herinner mij,
er wordt een groter gat geslagen

Zo vaak als ze zich vervelen zouden kinderen moeten zeggen:
wij zijn figuranten in een randgebied van fictie. We maken
een voor-wandeling

vooruit jongens, vooruit met de geit, laten we niet opnieuw gekke
dingen doen

de audiotape heb ik gekregen van een maat, hij is me tegelijk
dierbaar en zijn gebaren zijn de mijne, wanneer ik me richt naar
wat we aan mijn gebaren gemeenschappelijk hebben

zo vaak als ze zich vervelen zouden kinderen moeten zeggen:
wij zijn figuranten in een randgebied van fictie

Genoeg leven om een keer anders te beslissen, het snoer van
de badkamer, op de rand van de bak, houdt de hond in
zijn aanvangstoestand

daarna zeggen de dieren ‘ja’ tegen de kinderen in konvooi.
Wat onze kasten van ons speelgoed weten, wanneer het in
de kolonie is beland

volgt het vlak waar je kijkt, meermalen is dezelfde hand zichtbaar
bij de vrouw

toch ontwaart de ruimte niet hoe aan de andere kant de pop opzit
en het kind aangroeit

tussen hier en de tamelijk lege stoel, schiet hem genoeg te binnen
om een keer anders te zwichten

De gepleegde kinderen maken zich ongedwongen op om toe te geven aan geweldpleging

door de uitstalkast van de gebroken kopjes verslapte
de aandacht niet

verspreking doet zich voor als kloppend beeld, op het snijpunt
van hetzij beelden of handelingen die kinderen zijn

tamelijk levendig zijn de doperwtjes wit, hun eenzaamheid is
een uit-hoek waar het oog iets van weet

waarom voorwendsels zoeken, als verplaatsen van de positie niets
oplost? Mijn schoenen zijn ranglijsten, ze houden onderling een
soort wedstrijd

De kindertijd leefde in de wc van een huis dat kleiner was dan
de meeste huizen

op het behang reciteerden vormen uittreksels uit het woordenboek
die ik als beelden beschouwde

als ik denk aan de tranen die volgden op de braak en de schade,
hoe weet je dan wanneer het jouw beurt is om te huilen?

zeker dat een laatste zucht aangaf dat ze vastbesloten was, want
een andere uitgang had de kamer niet

toen ik haar zag, zei ik bij mezelf: haar oog is van goud en haar
mond een geheim

ze werd aangekleed met een jurk die haar stond

haar kapsel, dat ik had geknipt, werd opgemaakt

daarna kwam het kind uit haar kooi en verontschuldigde zich voor iets vergetens

in die vergetelheid wandel ik rond zonder twijfel

ik hoor haar stem als ik, toevallig, de kant op kijk waar zij zich bevindt

soms lach ik zonder het te beseffen

Met luchtig in elkaar passende zinnen meld ik me bij de verscheidene fases van een fictieve jeugd

de blik heeft geen arm om te wijzen op wat er gebeurt hangt van veel af; vervolgens verplaatst de kraag het schouderbandje en wijst een door de pop gevolgde richting aan

van het verdwijnen bewaar ik de hoeken alleen. Vanaf het moment dat er een alarm was geplaatst, sprak ze uit het binnenste van haar buik

ik kan me geen andere tijd herinneren die er zou zijn geweest, zodat al met al de manier waarop zij me ziet constateert

ik ben er niet meer

ik ben er niet als ze van me weggaat, ik slaap in een trein

ik ben nog maar klein

omdat aandachtig kijken naar waar het gezicht omkeerbaar is soms gevaar oplevert, moeten die momenten worden bezworen

kom er eens achter, of ze bestaan.

Clint Eastwood

While putting some things away, I recognized her dog's expression in Clint Eastwood's

it was a jagged porcelain cup, in the Japanese cup that

first came the kids

then there was a parakeet she was telling: it's late, go home

she was afraid when I was alone and night was falling

the month prior, she remembers I called her one night, from the empty park; the lights were flickering but I was drunk

while the piece of furniture falls apart, the one where she keeps the Japanese cups that 'granny' gave her; preciously, I conserve my tears where I imagine them

Seeing her this late afternoon, the whole thing, seeing her, she stopped in front of the inscription that presented her as perfect, excellent, memorial

outside, the smoke of a mushroom ad-libs smoke rising from a shelf

I can't tell if she was being concise, or escaping an extreme plan of clarity

seeing her escape, the movement was. At the same time it's night out. Tears hang balanced above a vertical sheet. Lashes flutter at the smoke, seeking a more external conflict

constant is an incalculable number of times

I'm not saying they notice the disappearance, I'm saying they're not sure if they see it

Cutting grandma's hair with fabric scissors turned out to be extremely easy, even though the scissors weren't made for that

of the lingerie taken off in detail, we count the rings with names erased

the book, annotated several times, the phrases in the margins take over the text's margins

I think she was talking about a doll whose body was like

Momwey, it's the cause of my problems. When it comes to him, I imagine a partner bringing other names than his own close to me

I'd like to write sentences nested like Russian dolls. To dwell in their hollow wooden bellies, a secret can preserve

a rose is in a rose, a bee in a bee

I dreamed they put your head on backwards, and I had to hold you by the shoulders so you wouldn't fall, your head on backwards

The one who isn't saying anything, over there, your face speaks for him. Every time I look at you, someone sprints over your haircut

We get used to writings leaning where there are no longer children, now that they've grown up and their eyes recede into their faces

you talk of an image with corkscrewed socks

the piece of earthenware has no crease, the body is that of previous stages, with a laugh that was the sound she produced

there is the scandal of a possession, the shock invited to my table; then another part begins

we're taking care of the skeleton, dear

I am no longer the one I was when I was the child of a single time

the circle of chairs, matching, empty, on which the program sits nothing down, recreates the disappearance where we play the leading roles

This face that was mine, rubbed hard with Mustela, contains the sum of the stuck-on faces; and the cake of a moment returns with its containers full of holes

I poured them out, I poured them out

you improve yourself, I invent a joy for myself, if this courage is mine and you hold my hand tight, the colour approaches multiple flashes at once

I form with my mouth the word for something, I un-remember,
a hole is accentuated

They get bored so often the children should say: we are the extras
in a fictive lineage. We go out for a pre-stroll

let's go joyfully, let's go, let's not fool around

I received the audio from a friend, both near and his gestures are
mine, when to mine I harmonize with what we have in common

they get bored so often the children should say: we are the extras
in a fictive lineage.

Enough life to decide one time more, the bathroom cord, on
the edge of the container, now the dog in its initial state

then, the animals say “yes” in concert to the children. What the
cabinets know of our toys, when they have once again joined the
colony

follows the plan where one watches her, many times the same hand
touches the fold

and yet, space doesn't glimpse from the other side how the doll
stands and the child grows

between here and the empty chair, returns to it sufficiently to give
way one more time

The acted children casually prepare to pour into the act of violence
through the window of broken cups, attention doesn't weaken missing presents itself as a proper image, at the intersection of these, images or acts, which are children quite intensely, the peas are white, their loneliness is a re-cess whose eye knows something

why go looking for pretexts, when moving the position solves nothing? My shoes are rankings, they act among themselves like the race

Childhood lived in the toilets of a house smaller than most houses on the tapestry of forms were reciting extracts from the dictionary I took for images

if I think of the tears that followed the breaking and uproar, how can you tell when it's your turn to cry?

certainly one last breath signaled that she had made up her mind, while the room had no other exit

seeing her, I said to myself: her eye is golden and her mouth is a secret

we dressed her in a gown that suited her well

we did her hair, which I had cut

then the child left his cage and excused himself for forgetting something

I walk no doubt in what he forgot

I hear her voice when I look at her, by chance, on the side she's on
sometimes I laugh without knowing it

By way of light nestings, I present myself to the several stages
of a fictive youth

the gaze doesn't have arms to point to what happens depends
on a lot; then it's the collar, moving the shoulder strap, that
indicates one direction the doll follows

of disappearance I only conserve the angles. Ever since an
alarm was installed, she has been talking about the inside
of her stomach

I don't remember another time there has been, to the extent
that how she looks at me notices, when all is said and done

I'm not there anymore

I haven't been there since she left me, I sleep on a train

I am not very tall

as it's sometimes dangerous to gaze where the face is reversible,
you have to summon those moments

find out, if they exist.

Clint Eastwood

En rangeant des affaires, je reconnus le regard de son chien dans celui de Clint Eastwood

c'était une tasse en porcelaine japonaise découpée, dans la tasse japonaise qui

les enfants furent les premiers

ensuite il y eut une perruche à laquelle elle disait : il est tard,
rentre chez toi

elle avait peur quand j'étais seule et que la nuit tombait

le mois qui précède, elle se souvient que je l'ai appelée un soir,
dans le parc désert ; les lumières clignotaient mais j'étais ivre

lorsque s'effondre le meuble dans lequel elle range les tasses
japonaises offertes par « mémé » ; précieusement, je conserve les
larmes où je les imagine

À la voir en cette fin d'après-midi, la totalité, la voir, elle s'est
arrêtée devant l'inscription qui la donnait pour super, excellente,
mémoriale

dehors, la fumée d'un champignon improvise la fumée qui monte
d'une étagère

je ne peux dire si elle fut brève, ou bien s'échappant d'un plan
extrême de netteté

à la voir échappée, le mouvement fut. À la fois c'est la nuit.
Les pleurs se tiennent en équilibre au-dessus du drap vertical. Les
cils battent la fumée à la recherche d'un conflit plus extérieur

constante est un nombre incalculable de fois

je ne dis pas qu'ils constatent la disparition, je dis qu'ils ne sont
pas sûrs s'ils la voient

Couper les cheveux de grand-mère avec des ciseaux de couture
se révéla fort simple, en dépit des ciseaux qui n'étaient pas fait
pour cela

de la lingerie démontée point par point, on compte les ronds
aux noms effacés

le livre, multiplement annoté, les phrases dans les marges
reprennent les marges du texte

je crois qu'elle parlait d'une poupée dont le corps était comme

Momwey, c'est l'objet de mon trouble. Avec lui, je m'imagine
un compagnon qui me rapproche d'autres noms que lui-même

J'aimerais écrire des phrases emboîtées comme des poupées russes.
Loger dans leur ventre de bois creux, un secret peut préserver

une rose est dans une rose, une abeille dans une abeille

j'ai rêvé qu'on t'avait monté la tête à l'envers, si bien qu'il fallait
te tenir l'épaule pour que tu ne tombes pas, la tête renversée

celui qui ne dit rien, là-bas, ton visage parle pour lui. À chaque fois que je te regarde, quelqu'un court sur ta coiffure

On s'habitue aux écritures penchées où il n'y a plus d'enfants, lorsqu'ils sont devenus grands et que leurs yeux reculent dans le visage

tu parles d'une image aux chaussettes tire-bouchonnées

la faïence n'a pas de pli, le corps est celui des étapes précédentes, avec le rire qui fut le son qu'elle produisit

il y a le scandale d'une possession, le choc invité à ma table; puis une autre partie commence

nous nous occuperons du squelette, petit
je ne suis plus celle que j'étais comme je fus l'enfant d'une seule fois

la ronde des chaises, assorties, vides, sur lesquelles le programme n'assoit rien, refait la disparition dont nous tenons les premiers rôles

Ce visage qui fut le mien, frotté très fort au mustela, contient la somme des visages collés; et le gâteau d'un moment revient avec les récipients troués

je les versais, je les versais

tu t'improvises, m'inventes une joie, si ce courage est le mien et que tu serres ma main fort, la couleur s'approche de plusieurs reflets à la fois

je forme avec la bouche le mot de quelque chose, je
me dé-remémores, une trouée s'accentue

Si souvent qu'ils s'ennuient les enfants devraient dire : nous
sommes les figurants d'un parage de fiction. Nous nous
pré-promenons

allons-y gaiement, allons-y, ne refaisons pas les fous

j'ai reçu la bande audio d'un copain, à la fois proche et ses gestes
sont les miens, quand aux miens je m'accorde à ce que nous avons
de commun

si souvent qu'ils s'ennuient les enfants devraient dire : nous
sommes les figurants d'un parage de fiction

Assez de vie pour décider d'une fois autre, le cordon de la salle
de bain, au bord du récipient, maintient le chien dans son
état initial

ensuite, les animaux disent « oui » aux enfants de conserve.
Ce que les armoires connaissent de nos jouets, quand ils
ont rejoint la colonie

suit le plan où l'on regarde, il y a plusieurs fois la même main
à la pliure

pourtant, l'espace n'aperçoit pas de l'autre côté comme la poupée
se tient et l'enfant croie

entre ici et la chaise assez vide, suffisamment lui revient pour céder
une fois autre

Les enfants actés se préparent familièrement à verser dans l'acte de violence

par la vitrine des tasses brisées, l'attention ne faiblit pas

manquée se présente comme une image juste, à l'intersection de celles, des images ou des actes, qui sont des enfants

assez vivement, les petits pois sont blancs, leur solitude est un re-coin dont l'œil sait quelque chose

pourquoi chercher des prétextes, quand déplacer la position ne résout rien ? Mes chaussures sont des classements, elles font entre elles comme la course

L'enfance vivait dans les toilettes d'une maison plus petite que la plupart des maisons

sur la tapisserie des formes récitaient des extraits du dictionnaire que je prenais pour des images

si je pense aux larmes qui suivirent les bris et fracas, comment savoir quand c'est son tour de pleurer ?

certainement qu'un dernier souffle signala qu'elle était décidée, alors qu'aucune autre sortie ne communiquait avec la chambre

à la voir je me suis dit : son œil est d'or et sa bouche un secret on l'habilla d'une robe qui lui allait

on coiffa ses cheveux que j'avais coupés

puis l'enfant quitta sa cage et s'excusa d'un oubli

je me promène sans doutes dans cet oubli-là

j'entends sa voix quand je regarde, par hasard, du côté où elle se trouve

parfois je ris sans le savoir

Par emboîtements légers, je me présente aux plusieurs étapes d'une jeunesse fictive

le regard n'a pas de bras pour désigner ce qui arrive dépend de beaucoup; puis c'est le col, déplaçant la bretelle, qui indique une direction que la poupée suit

de la disparition je conserve les angles seulement. Depuis qu'une alarme fut posée, elle parlait de l'intérieur de son ventre

je ne me souviens pas d'un autre temps qu'il y ait eu, si bien que la manière dont elle me voit constate, en fin de compte

je n'y suis plus

je ne suis pas là lorsqu'elle me quitte, je dors dans un train

je ne suis pas bien grande

comme il est dangereux parfois de contempler là où la face est réversible, il faut conjurer ces moment-là

va savoir, s'ils existent.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Marie de Quatrebarbes
© translations into Dutch: Rokus Hofstede
© translations into English: Benoît Berthelier, Marie de Quatrebarbes,
Kit Schluter
Met dank aan Poetry International.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design & print: Karakters, Gent

D/2018/3962/12
ISBN 978-90-5655-447-7

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Marie de Quatrebarbes (1984, Frankrijk) is een van de rijzende sterren van de Parijse literaire underground. Ze publiceerde intussen vijf dichtbundels.

Typerend in haar werk zijn de vele verwijzingen (naar literatuur en film onder andere), het spel met genres (scifi, krantenartikel, gesprek) en de hang naar vervreemding. Een recent werk, *Gommage de tête* (2017), is geïnspireerd op *Eraserhead*, de surreële cultfilm van David Lynch uit 1977. Haar nieuwste bundel, *John Wayne est sous mon lit*, verschijnt dit voorjaar bij éditions CipM / Spectres Familiers.

Marie de Quatrebarbes (1984, France) is one of the rising starts of the Parisian literary underground. She has published five poetry collections. Her work contains wide-ranging references to literature and films, and plays with different genres (scifi, newspaper-article, speech) as well as exploring the theme of alienation. A recent work, *Gommage de tête* (2017) is inspired by *Eraserhead*, the 1977 surreal cult film by David Lynch. Her most recent poetry volume *John Wayne est sous mon lit* is published this Spring by éditions CipM / Spectres Familiers.

Marie de Quatrebarbes (1984, Frankrijk) is een van de dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen. Versopolis is een samenwerkingsverband van 14 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 170 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vier dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Marie de Quatrebarbes (1984, France) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe. Versopolis is a collaborative venture of 14 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and has since been promoting 170 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting four poets from the Versopolis group at the annual festival.

VERSOPOLIS

where
poetry
lives